

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/51/2022
Identifikačné číslo spisu:	2316010302
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2316010302.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného Q. B., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného Q. B. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. novembra 2017, sp. zn. 5To/87/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 28. júna 2017, sp. zn. 2T/78/2016 bol obvinený Q. B. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase, na presne nezistenom mieste, od doposiaľ nestotožnenej osoby si zadovážil drogu, bielu kryštalickú látku v zatavenej plastovej striekačke, ktorú u seba prechovával a ktorú 4. novembra 2015 o 14:25 hod. v obci B. za pohostinstvom „J.", po predchádzajúcej výzve polície dobrovoľne vydal, pričom v zmysle znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ - KEU - BA - EXP - 2015/16412 zatavená injekčná striekačka obsahovala 3342 mg kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu s priemernou koncentráciou účinnej látky 51% hmotnostného, čo obsahuje 1728 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy a uvedené množstvo zodpovedá minimálne 43 bežným jednotlivým dávkam drogy, pričom metamfetamín je podľa zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom obvinený bol rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/148/2007, zo 14. januára 2013, právoplatným 22. januára 2013, odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d)

Trestného zákona.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Okresný súd zároveň obvinenému uložil podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Proti vyššie označenému rozsudku okresného súdu podal obvinený vo svoj prospech odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 2. novembra 2017, sp. zn. 5To/87/2017, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sám rozhodol tak, že obvineného Q. B. uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase, na presne nezistenom mieste, od doposiaľ nestotožnenej osoby si zadovážil drogu, bielu kryštalickú látku v zatavenej plastovej striekačke, ktorú u seba prechovával a ktorú 4. novembra 2015 o 14:25 hod. v obci B. za pohostinstvom „J.“, po predchádzajúcej výzve polície dobrovoľne vydal, pričom v zmysle znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ - KEU - BA - EXP - 2015/16412 zatavená injekčná striekačka obsahovala 3342 mg kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonyletánu s priemernou koncentráciou účinnej látky 51% hmotnostného, čo obsahuje 1728 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, čo predstavuje celkovú hodnotu drogy 150,39 Eur, pričom metamfetamín je podľa zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom obvinený bol rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/148/2007 zo 14. januára 2013, právoplatným 22. januára 2013, odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona.

Za to krajský súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň krajský súd uložil obvinenému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Igora Ribára, so sídlom v Hlohovci, Nám. sv. Michala 11, vo svoj prospech dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

O podanom vyššie uvedenom dovolaní obvineného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. februára 2021, sp. zn. 3 Tdo 13/2020 tak, že dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Proti tomuto uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) podal obvinený ústavnú sťažnosť, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) nálezom z 30. júna 2022, sp. zn. III. ÚS 37/2022 dotknuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodiac, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vylúčil preskúmanie správnosti akéhokoľvek modifikovania trestných sadzieb podľa § 38 Trestného zákona, čo považoval za ústavne neudržateľné, keďže úlohou najvyššieho súdu je naprávať právne omyly súdov nižších stupňov, spočívajúcich v nesprávnej aplikácii hmotnoprávných ustanovení kogentnej povahy v tak dôležitej otázke, akou je určenie výšky trestu odňatia slobody pri nespochybnenej existencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, preto najvyšší súd ústavne nekonformným spôsobom

interpretácie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušil základné právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, preto ústavný súd ústavnej sťažnosti obvineného v rozsahu tejto námietky voči dotknutému uzneseniu najvyššieho súdu vyhovel a toto uznesenie podľa článku 127 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky zrušil s tým, že vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Úlohou najvyššieho súdu po zrušení jeho rozhodnutia zo 17. februára 2021, spisová značka 3Tdo/13/2020, teda v súlade s ustanovením § 362b Trestného zákona zostalo opätovne sa zaoberať dovolaním obvineného v časti, v ktorej namietal existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v dôsledku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia súdmi nižšieho stupňa, a to § 38 ods. 1 Trestného zákona v nadväznosti na konštatovanie existencie príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyložiť ústavne konformným spôsobom v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom ústavného súdu, v zmysle ktorého nie je možné z prieskumnej právomoci najvyššieho súdu vylúčiť posúdenie správnosti akéhokoľvek modifikovania trestných sadzieb podľa § 38 Trestného zákona, keďže úlohou najvyššieho súdu je naprávať právne omyly súdov nižších stupňov spočívajúcich v nesprávnej aplikácii hmotnoprávnych ustanovení kogentnej povahy.

V dôvodoch podaného dovolania v časti, ktorou ústavný súd uložil najvyššiemu súdu sa opätovne zaoberať, obvinený namietal, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu v spojitosti s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že dovolateľ bol odsúdený podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože v minulosti bol rozsudkom Okresného súdu Galanta, spisová značka 1T/148/2007 zo 14. januára 2013 odsúdený podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pričom túto skutočnosť súdy nižšieho stupňa zároveň vyhodnotili ako príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona (obvinený už bol za trestný čin odsúdený), v dôsledku čoho postupovali pri určovaní druhu trestu a jeho výmery podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, teda zvýšili základnú trestnú sadzbu. V tejto súvislosti obvinený ďalej dôvodil, že naposledy spomínaná príťažujúca okolnosť [v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona] je však fakultatívna, teda súd môže na ňu neprihliadať vzhľadom na povahu predchádzajúceho odsúdenia, navyše vychádzajúc z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona nie je možné na takúto okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, prihliadať ako na príťažujúcu okolnosť, pretože by sa jednalo o dvojité prečítanie tej istej okolnosti v neprospech obvineného, čím by došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“.

Na tomto podklade obvinený okrem iného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozsudky krajského súdu a okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a aby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že obvineného neberie do väzby a prepustil ho z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku) sa dopustí okrem iného ten, kto si neoprávnene zadováži a prechováva po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a už bol za taký trestný čin odsúdený.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, je príťažujúcou okolnosťou to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno

prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Z takzvaných skutkových viet rozsudkov súdov nižšieho stupňa (krajský súd zmenil skutkové zistenia súdu prvého stupňa „len“ v tom smere, že vyjadrenie množstva vydaného metamfetamínu v bežných jednotlivých dávkach nahradil vyjadrením v celkovej hodnote „drogy“) plyní okrem iného skutkové zistenie, že obvinený bol rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/148/2007 zo 14. januára 2013, právoplatným 22. januára 2013, odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, čo súdy nižšieho stupňa správne posúdili ako kvalifikačný moment (okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby) zakladajúci právne posúdenie konania obvineného aj podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Nie je pritom možné sa stotožniť s námietkou obvineného v tom smere, že by súdy nižšieho stupňa túto konkrétnu skutočnosť zároveň posúdili ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený). Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (ôsma strana, posledný odsek nad poučením) plyní len konštatovanie, že bola zistená priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko obvinený už bol v minulosti za trestný čin odsúdený, a to bez akéhokoľvek konkrétneho poukázania na konkrétne odsúdenie, obdobne tak krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia (strana deväť, druhý odsek) len všeobecne bez poukázania na konkrétne odsúdenie konštatoval, že v zhode s rozhodnutím okresného súdu zohľadnil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona a to, že obvinený už bol v minulosti odsúdený.

Vzhľadom na to, že odsúdený mal v čase rozhodovania súdov nižšieho stupňa v odpise registra trestov 15 záznamov pre rôznu trestnú činnosť, nebolo možné, hoci to obvinený tvrdí, jednoznačne z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa vyvodiť záver, že existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona vidia v jeho predchádzajúcom odsúdení Okresným súdom Galanta, spisová značka 1T/148/2007.

Na strane druhej bolo povinnosťou súdov nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uviesť (vysvetliť), ktoré z početných predchádzajúcich odsúdení obvineného, keďže niektoré z nich boli zrušené, či zahladené, prípadne zohľadnené ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby, priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona zakladajú.

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Na strane druhej, súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolenej účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06) - primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 155/2018.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Pokiaľ teda súdy nižšieho stupňa jasne a zrozumiteľne neobjasnili (neodôvodnili) otázku významnú pre rozhodnutie o treste [existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona], porušili tak právo obvineného na spravodlivé súdne konanie, pretože takýmto svojím postupom nevytvorili obvinenému priestor pre jeho účinnú obhajobu a pre plné uplatnenie jeho procesných práv (pokiaľ obvinený nepoznal dôvody rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, nemohol sa voči nim účinne brániť).

Preto aj keď obvinený výslovne nenamietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, jeho námietka, že tak okresný, ako aj krajský súd vzhľadli priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona v jeho odsúdení Okresným súdom Galanta, spisová značka 1T/148/2007, vzišla práve z nedostatku dôvodov rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Za takejto situácie potom (pri nedostatku jasných a zrozumiteľných dôvodov rozhodnutí súdov nižšieho stupňa) je nutné konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Na strane druhej tento nedostatok odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa bolo možné, podľa názoru najvyššieho súdu, odstrániť doplnením dôvodov ich rozhodnutí opodstatňujúcich ich správne právne závery týkajúce sa správne zisteného skutkového stavu na podklade nesporného v zásade nespochybniteľného dôkazu (odhliadnuc od chýb v písaní a iných zrejmych nesprávností) zabezpečeného súdmi nižšieho stupňa, akým je napríklad aj odpis registra trestov, ako podkladu pre posúdenie splnenia dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku v zrejmych prípadoch, bez potreby skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku) je zrejmé, že kvalifikačným momentom pre

použitie odseku 2 §-u 172 Trestného zákona je skutočnosť, že obvinený už bol za taký trestný čin odsúdený. Takým trestným činom v zmysle § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa rozumie odsúdenie pre trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 alebo § 172 Trestného zákona. Len táto konkrétna skutočnosť, len odsúdenie pre tento konkrétny trestný čin, je skutkovou okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, a ktorá je dôvodom pre posúdenie konania obvineného aj podľa § 172 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Žiadne iné odsúdenie, teda odsúdenie pre žiaden iný trestný čin, takýto účinok nemá. Preto, ak obvinený bol v minulosti odsúdený za inú ako „drogovú“ trestnú činnosť, túto okolnosť je možné posúdiť ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, nie však ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby a zakladá posúdenie konania obvineného aj podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pokiaľ sa však obvinený v minulosti dopustil tak „drogovej“ trestnej činnosti, ako aj trestnej činnosti iného charakteru (ako je tomu aj v prejednávanej veci), jeho predchádzajúce odsúdenie za „drogovú“ trestnú činnosť zakladá posúdenie jeho konania aj podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a jeho predchádzajúce odsúdenie za inú ďalšiu trestnú činnosť môže založiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Z odpisu registra trestov obvineného je zrejmé, že jeho 1., 2. a 14. odsúdenie je zahladené, a preto priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona nemôžu zakladať, obdobne tak túto priťažujúcu okolnosť nemôže zakladať ani jeho 11. odsúdenie, pretože ide o odsúdenie súdom cudzieho štátu pred 1. januárom 2013 (§ 7b v spojení s § 438e Trestného zákona). 3., 4., 5. a 6. odsúdenie sa spojilo do jedného súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov uloženého obvinenému za trestné činy krádeže a trestné činy poškodzovania cudzej veci rozhodnutím Okresného súdu Trnava, spisová značka 6T/105/99 z 31. januára 2000, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený 13. novembra 2002 a aj keď sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia osvedčil, vychádzajúc z ustanovenia § 68 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona toto osvedčenie má „len“ ten význam, že trest sa považuje za vykonaný dňom podmienene prepustenia obvineného, v žiadnom prípade však takéto osvedčenie nemá za následok fikciu neodsúdenia (hľadá sa na odsúdeného, ako keby nebol odsúdený) podľa § 50 ods. 7 Trestného zákona alebo § 52 ods. 4 Trestného zákona a neznamená ani zahľadanie odsúdenia v zmysle ustanovenia § 92 Trestného zákona. Pod bodom 15 odpisu registra trestov je zaznamenané ďalšie odsúdenie obvineného, a to trestným rozkazom Okresného súdu Nitra z 18. augusta 2015, sp. zn. 5T/86/2015, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky a 6 mesiacov do 18. februára 2018 a zákaz pobytu v Nitre na 2 roky a 6 mesiacov.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že predchádzajúce odsúdenia obvineného zaznamenané pod bodmi 3, 4, 5, 6 a 15 odpisu registra trestov predstavujú skutočnosti, ktoré opodstatňujú záver o existencii priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona.

Odsúdenia pod bodmi 7, 8, 9, 10 a 12 sa spojili v jednom súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a piatich mesiacov uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Galanta, spisová značka 1T/148/07 zo 14. januára 2013. Tento trest však bol uložený nielen za trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Trestného zákona, ale aj za trestné činy krádeže a neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, zo spáchania ktorých bol uznaný vinným rozhodnutiami Okresného súdu Galanta, spisová značka 3T/115/06 z 11. apríla 2007, Okresného súdu Nitra, spisová značka 6T/145/01 z 20. mája 2010, Okresného súdu Galanta, spisová značka 2T/24/2011 zo 14. marca 2011 a aj keď tieto rozhodnutia boli vo výrokoch o treste rozsudkom Okresného súdu Galanta, spisová značka 1T/148/07 zo 14. januára 2013, zrušené za účelom uloženia súhrnného trestu, nič to nemení na veci, že obvinený bol ďalšími vyššie uvedenými rozhodnutiami odsúdený za ďalšie trestné činy nemajúce povahu „drogovej“ trestnej činnosti, ktoré taktiež priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona zakladajú.

Súdy nižšieho stupňa preto nepochybili, pokiaľ popri posúdení konania obvineného podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona vzhľadom na jeho odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Galanta, spisová značka 1T/148/07 zo 14. januára 2013, konštatovali existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona vzhľadom na ďalšie početné odsúdenia obvineného za ďalšie trestné činy uvedené pod bodmi 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 a 15 (odsúdenia rozhodnutiami spisová značka 2T/89/97, 1T/67/98, 2T/113/98, 6T/105/99, 1T/160/01, 3T/115/06, 6T/145/01, 2T/24/2011, 5T/86/2015) odpisu registra trestov nemajúce povahu „drogovej trestnej činnosti“. Vzhľadom na to, že odsúdenia uvedené pod bodmi 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 a 15 odpisu registra trestov sa nevzťahujú na „drogovú“ trestnú činnosť, neboli pojaté do skutkových viet rozhodnutí súdov nižšieho stupňa a neboli ani posúdené ako kvalifikačný moment, ktorý by mal za následok posúdenie konania obvineného podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Z uvedeného je potom zrejmé, že postupom súdov nižšieho stupňa nedošlo k porušeniu § 38 ods. 1 Trestného zákona, pretože tá istá okolnosť nebola 2-krát započítaná v neprospech obvineného. Jediné chyby, ktorej sa súdy nižšieho stupňa dopustili, bol nedostatok jasných a zrozumiteľných dôvodov, čo najvyšší súd týmto svojím rozhodnutím napravil.

Pokiaľ obvinený ešte namietal, že vychádzajúc z ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona súd môže, ale nemusí prihliadať na predchádzajúce odsúdenie ako na priťažujúcu okolnosť, k tomu je potrebné uviesť, že jednak ide o požiadavku o iné hodnotenie skutkových záverov súdov nižšieho stupňa, ktorá je z prieskumu dovolacieho súdu vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného zákona vylúčená, navyše aj podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na početnosť predchádzajúcich odsúdení obvineného, ako aj na skutočnosť, že „drogovú“ trestnú činnosť v prejednávanej veci obvinený dokonal 4. novembra 2015, teda v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia rozhodnutím Okresného súdu Nitra, spisová značka 5T/86/2015 z 18. augusta 2015, právoplatným toho istého dňa, za prečin neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 Trestného zákona, nebol dôvod pre neprihliadnutie na túto skutočnosť ako okolnosť priťažujúcu, keďže zmyslom dotknutého ustanovenia [§ 37 písm. m) Trestného zákona] je vyšším trestom potrestať recidivistov, teda osoby, ktoré sa opakovane dopúšťajú trestnej činnosti, a na ktorých zjavne predchádzajúce tresty nemali výchovný účinok.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený Q. B. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.